

MAVİ TAŞ

Emine - Bora AYDOĞAN

Redaktör

Yılmaz Akan

Kapak

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-23-9

1.Baskı: Haziran 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Bu kitabın satışından elde edilecek gelir, hastanelerin çocuk onkolojisi bölümlerine bağışlanacaktır.

Bu süreçte başta hocalarımız olmak üzere doktor ve hemşirelerimize sonsuz teşekkür eder sevgi ve saygılarımızı sunarız. Aynı zamanda sürekli kan bağışında bulunan arkadaşlarımıza, maddi manevi desteklerini hiç esirgemeyen değerli eş ve dostlarımıza teşekkür ederiz. Saygılarımızla..

Emine - Bora AYDOĞAN

BİRİNCİ KISIM

1

Bebeğim kucağımda, avazım çıktığı kadar bağıryordum. “Ne olur götürmeyin onu, o daha çok küçük. Gömmeyin onu!” diyerek ağlıyordum. Her yer top-rak... Ellerimde bebeğim, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Cansız bir beden, buz gibi. Beni götürüyorlar. Herkes ağlıyor. “Gömmeyin, gömmeyin...” Bir anda fırladım yatağımdan. Hemen elimi karnı-ma tuttum: “Oh çok şükür!” Bebeğim karnımdaydı. Bir şey olma-mıştı. Kötü bir rüyaydı sadece. İçime bir sıkıntı oturdu; kötü bir şey mi olacaktı acaba? Hayır, hayır bu bir rüyaydı sadece.

O gün de doktorumdan randevu almıştım. Bir terslik filan çıkmaz inşallah. İki saat sonra eşim aradı. “Geliyorum, hazırsan çıkalım,” dedi. “Tamam hazırım ben,” dedim. Neyse gittik. Sağ olsun, doktorum hemen muayeneye aldı beni.

“Hocam biraz korkuyla yatıyorum masaya.”

“Hayırdır?” diye sordu.

“Bir rüya gördüm, o yüzden biraz stresliyim,” dedim. Doktorum gülümseyerek “Hamilelikte görülür böyle rüyalar,” dedi.

Ultrasonla karnıma bakarken doktorumun rengi değişti sanki.

“Hayırdır hocam?”

“Omurilikte bir şey var sanki.”

“Nasıl yani?”

“Spina bifida diyoruz, biraz ondan şüphelendim,” dedi. “Sizi hemen Eskişehir’e göndereceğim, orada Perinatoloji uzmanı hocam var, o sizi detaylı incelesin.” Tabii moralimiz sıfır. Bir de rüya görmüşüm... “Eyvah! Yoksa r yam gerçek mi olacak?” dedim eşime. “Dur bakalım, hemen telaşe etme,” dedi o da.

Ertesi gün hemen gittik doktora. Doktor hemen  c bo-yutlu ultrason çektirdi, muayenesini yaptı ve sonra bize dönüp: “Maşallah, çok güzel bir kızınız olacak,” dedi. Bize de ultrasonda gösterirken bebek hapşırdı. “Ama bu çok tatlı, bak hemen şımardı size,” dedi ve ekledi: “ ok sağlıklı be-beğiniz, hiç korkmayın, ben doktorunuzla da görüşeceğim.” Oh Rabb’im sen ne büyüksün; bebeğim çok sağlıklıymış, üstelik kızmış. Hep bir de kız çocuğum olmasını çok istemiş, bunun için çok dua etmiştim.    yaşındaki oğlum da yanımdaydı. “Artık abi oluyorsun Görkem,” dedim. “ ok sevindim,” deyip nasıl sarıldı bana.

Eve dönünce hemen duş aldım ve namazımı kıldım. Rabb’ime öyle i ten dua ettim ki; “Ey güzel Allah’ım; veren de sensin alan da, ne olur evladımı bana bağışla,” dedim. Tekme atışlarını hafif-ten hissediyordum bebeğimin. Sonra da kızım ile konuştum:

“Güzel kızım sen hele bir dünyaya gel, annen sana neler neler alacak. Annen seni çok sevecek. Abinle baban nasıl ki bir, biz ikimiz de bir olacağız. Ben seni sabırla bekleyeceğim, bana g zelli lerle gel canım kızım.”

Eşime, “Artık kızımıza isim bulalım,” dedim. Aslında eşimle biz çok önceleri anlaşmıştık; adını, kız olursa ben, erkek olursa o koyacaktı. İlk bebeğimiz erkek olduğu için adını eşim koymuştu. şimdi sıra bendeydi. Aklımda birkaç isim var: Gizem, İrem, Merve, Gamze. Acaba hangisini koysam? Neyse biraz daha zaman

geçsin, ona göre karar veririm, dedim.

Çok heyecanlıyım, bir taraftan bebeğime kıyafet hazırlığı yapıyor, bir taraftan da yatak bakıyorum. Karnım da iyice belirmeye başladı. Kızıma her gün ninni söylüyor, onunla konuşuyorum. Oğlumla birlikte çok güzel şarkılar da söylüyorduk ona. Oğlum da çok heyecanlıydı “Anne kardeşimi çok seveceğim” diyordu.

Böyle güzel günler geçirirken bir yandan da ara ara içime bir huzursuzluk doluyordu. İki ay sonra 3. Trimester testleri için hastaneye gelin, demişti doktorum. O gün testleri yaptırmak için hastaneye gittik. Test için kan alındı; fakat sonuçlar hemen çıkmıyormuş. Doktor muayene edip; “Şimdilik görünürde bir şey yok, gayet iyi duruyor; kalp atışları da iyi. Sonuçlar çıkınca yeniden haberleşelim,” dedi. Aradan biraz vakit geçti, sonuçlar çıkmış; hemen doktorumuzun yanına gittik.

Doktor, “Tarama testlerinin sonuçlarına göre, maalesef, bir problem görünüyor,” dedi. Tam hatırlayamıyorum ama genlerle ilgili bir şeydi galiba. Bu sefer de Ankara’ya gitmemiz gerekiyormuş.

Afyon’daki doktorumuzun tavsiyesine uyup Ankara’ya gittik. Radyoloji ve bir başka uzman doktora daha muayene olduk. Radyoloji uzmanı doktor testleri inceledikten sonra “Benlik bir şey yok,” dedi. Tekrar kadın doğum uzmanına gittim. “Amniyosentez yapıp inceleyelim,” dedi. Karnıma iğne gibi kocaman bir şey batırıp “Biraz acı hissedersiniz korkmayın,” dedi doktor. “Yok hocam korkmuyorum, kızımın sonuçları için bu. Onun için dayanırım ben,” dedim. Ellerimi başımın arkasına koyup yattım ve derin bir nefes aldım. O sırada bütün duaları indirdim içimden: “Allah ’ım, yardım et ne olur, güzel sonuçlar alayım.” Dua ediyorken iğnenin karnıma girişini hissettim. “Senin için acı çekmeye değer güzel kızım,” dedim içimden. İşlem bittince eşim testleri alıp bir başka hastaneye götürdü. “On beş gün sonra sonuçları alabilirsiniz, biz sizi arayacağız,” demişler. Amniyosentezden sonra biraz fenalaşır

gibi oldum. Tansiyonum düşmüş. Biraz dinlendikten sonra hastaneden ayrıldık.

Ertesi sabah Afyon'a döndük. Bu sefer moralim çok bozuldu. "Acaba sonuç ne çıkacak, ne olacak şimdi?" gibi bir sürü soru üşüşüyor kafamda. İcimden de kızımın adını Gamze koyacağım diye geçiriyorum. Eşime de söyledim. "Ben kızıma Gamze ismini koyacağım," dedim. "Tamam, Gamze'miz sağlıklı gelsin inşallah," dedi. Zaman, haber bekleyince geçmez. On beş gün nasıl geçti, ne oldu anlayamadım çünkü korkularım vardı. Geceleri hiç uyuyamıyordum. Ne çıkacak ne olacak derken bir gün telefon çaldı. Arayan eşimdi; "Ankara'dan aradılar sonuç temiz çıkmış," dedi. "Allah'ım, şükürler olsun. Sen ne büyüksün Rabb'im, evladımı bana bağışladın yeniden. Gamze'm, bal Gamze'm, can Gamze'm hoş geldin bana yeniden Gamze'm," deyip sevinçten ağlıyorum. O kadar bağırmışım ki oğlum geldi hemen.

"Anne neden ağlıyorsun?"

"Sevinçten ağlıyorum oğlum. Kardeşinin küçük bir yarası vardı o iyileşmiş, bu yüzden çok sevinçliyim. Sevinçten ağlıyorum bal oğlum," deyip sarıldım ona.

Doktorum bana amniyosentez sonucu iyi gelmezse bebeği alabiliriz demişti. Ben ona kıyamam demiştim. Engelli olabilir demişti. Ona o zaman karar veririm demiştim. O yüzden çok sevinmiştim. Evlat acısı yaşamak istemiyordum. O acının çok zor olduğunu yakınlarımdan biliyordum. Çok genç yaştaki dayımı kaybetmiştik. Üstünden yirmi yıl geçmişti ama anneannemin ağzından tek bir gün oğlum lafı eksik olmamış, gözyaşları hiç dinmemişti.

2

Artık doğum vakti gelmişti. Doktoruma epidural anesteziyle doğum yapmak istediğimi söyledim. İlk doğumumu da aynı yöntemle yapmıştım 17 Haziran 2005 Cuma günü sabah aç karınla gittim hastaneye, yatırdılar hemen. Anestezi uzmanı gelince belden aşağı uyuşturdular beni. Sonra da suni sancı verdiler. Doğum gerçekleşti. Simsiyah saçları, açık gözleri... İki eli de ağzında çap çap emiyor. “Ay bu ne böyle, nasıl da çirkin; hocam birinin çocuğuyla mı karıştı,” dedim. Hep birlikte güldük. Hemen kuvöze koydular. Bütün bebekler ağlamaya başlamış. Hemşire dedi ki:

“Annesi, senin kızın çok cazgır olacak.”

“Ne oldu ki?” dedim.

“Tekme attı kuvözdeki bebeklere, uyandırdı hepsini.”

Ah, herkes nasıl güldü bunları duyunca.

Sonra odaya çıkardılar beni. Ben uyurken Gamze’mi getirdiler. Emzirdim hemen. İlk çocukta insan daha deneyimsiz oluyor, daha bir korkuyla büyütüyor çocuğunu. İlk doğumun üzerinden üç yıl geçmişti. Hamilelik dönemimde çok da kitap okumuştum ama hâlâ biraz acemi gibiydim sanki. Gamze buz gibiydi, çok

Gamze'nin Resimleri

